

Era un vell octogenari tot mudat amb frac, una bufanda que li arribava als genolls i un bastó amb mànec d'ivori. S'endevinava d'una hora lluny que no s'hi veia gens ni mica, perquè s'ho mirava tot amb l'atenció desmesurada d'un nen petit. En aquell moment va entreveure el rètol que indicava el nom del carrer, i va aixecar els braços i va dir "Ah!", acostant-s'hi amb passets curts i encallats, com un ninot de corda molt antic. Un cop sota el rètol va recolzar les mans a la paret i va allargar el coll tant com va poder per acostar-s'hi al màxim, mentre obria els ulls exageradament o bé provava de forçar-los mig cloent les parpelles. Em va fer pensar en una tortuga gegant, pobre home. Com que no distingia les lletres es va treure les ulleres i ho va tornar a intentar. Les va agafar per la muntura amb totes dues mans i va provar d'allunyar-les i acostar-se-les a poc a poc, endavant i endarrere, tal com es faria amb una lent d'augment, però sense cap resultat positiu.

El vell, tossut com ell sol, no va voler abandonar de cap de les maneres. Quan es va convèncer que mai no podria llegir el nom del carrer per ell mateix, va allargar el bastó per aturar els vianants amb la intenció que li llegissin el rètol en veu alta.

"Servei personalitzat", Jordi van Campen, *Set claus. Relats d'Andorra* (pàgina 209)